# U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Přerově,** a dalších účastníků sporů vedených u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 13 C 83/2010, o zaplacení 3651 Kč, pod sp. zn. 13 C 92/2010, o zaplacení 3409,50 Kč, pod sp. zn. 15 C 132/2010, o zaplacení 2461 Kč, pod sp. zn. 13 C 91/2010, o zaplacení 15 653 Kč: žalobce **FC Želatovice,** se sídlem Želatovice, zastoupeného JUDr. Karlem Veverkou, advokátem v Přerově, Boženy Němcové 2, a žalovaného **1) A. H.,** žalované **2) L. T.,** žalovaného **3) V. H.**, žalovaného **4) M. T.,**

**t a k t o :**

**I.** Věci vedené u zvláštního senátu pod sp. zn. Konf 59/2010, Konf 61/2010, Konf 66/2010 a pod sp. zn. Konf 68/2010 **s e s p o j u j í** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. Konf 59/2010.

**II.** **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o povinnosti zaplacení 3651 Kč, vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 13 C 83/2010, ve věci žaloby o povinnosti zaplacení 3409,50 Kč, vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 13 C 92/2010, ve věci žaloby o povinnosti zaplacení 2461 Kč, vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 15 C 132/2010, ve věci žaloby o povinnosti zaplacení 15 653 Kč, vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 13 C 91/2010, **j e** soud.

**III.** **Z r u š u j í s e** usnesení Okresního soudu v Přerově:
a) ze dne 25. 5. 2010, čj. 13 C 83/2010 – 12,
b) ze dne 25. 5. 2010, čj. 13 C 92/2010 - 13,
c) ze dne 1. 6. 2010, čj. 13 C 91/2010 - 13,
d) ze dne 14. 6. 2010, čj. 15 C 132/2010 - 25.

**O d ů v o d n ě n í :**

K výroku I.:

Zvláštní senát podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 4 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl výrokem I., že se řízení vedená pod sp. zn. Konf 59/2010, Konf 61/2010, Konf 66/2010 a pod sp. zn. Konf 68/2010 spojují ke společnému projednání. V obou řízeních vedených u zvláštního senátu se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jedná se o návrhy téhož navrhovatele, týkající se téhož žalobce a jedné rámcové smlouvy č. 23792003 uzavřené dne 14. 7. 2006 mezi žalobcem a společností T-Mobile Czech Republic a. s. Všechny věci jsou vedené u Okresního soudu v Přerově.

K výrokům II. a III.:

Návrhy doručenými dne 20. 8. 2010, 24. 8. 2010, 14. 10. 2010 a 19. 10. 2010 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Přerově ve věci žalob vedených u okresního soudu pod sp. zn. 13 C 83/2010 týkající se zaplacení 3651 Kč, pod sp. zn. 13 C 92/2010 týkající se zaplacení 3409,50 Kč, pod sp. zn. 15 C 132/2010 týkající se zaplacení 2461 Kč a pod sp. zn. 13 C 91/2010 týkající se zaplacení 15 653 Kč.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce uzavřel se společností T-Mobile Czech Republic a. s. rámcovou smlouvu č. 23792003 o telekomunikačních službách a o prodeji telekomunikačních zařízení a jejich příslušenství. Předmětem smlouvy bylo sjednání zvýhodněných obchodních podmínek, které měly být používány při uzavírání účastnických smluv, poskytování telekomunikačních služeb, při prodeji mobilních telekomunikačních zařízení a jejich příslušenství. Účelem rámcové smlouvy bylo umožnit žalobci, aby jeho zaměstnanci mohli využívat k plnění svých pracovních úkolů a případně i pro svou osobní potřebu SIM karty příslušející k účastnickým smlouvám, které žalovaný mohl uzavřít na podkladě rámcové smlouvy. SIM karty nemohly být využívány na základě veřejné nabídky a rámcová smlouva dále zakazovala komerční využití SIM karet.

Žalobce následně uzavřel s žalovaným 1) smlouvu ze dne 22. 12. 2006, s žalovanou 2) smlouvu ze dne 31. 10. 2007, s žalovaným 3) smlouvu ze dne 10. 9. 2006, s žalovaným 4) smlouvu ze dne 31. 10. 2007, na jejichž základě umožnil žalovaným využívat pro pracovní činnost i osobní potřebu SIM karty příslušející k účastnické smlouvě, kterou žalobce uzavřel se společností T-Mobile Czech Republic a. s. Ve smlouvě bylo v bodě IV. „Práva a povinnosti účastníků smlouvy“ uvedeno, že žalobce *„přeúčtuje přeúčtovacím dokladem část úhrady jím v rámci celkového vyúčtování zaplacenou za služby poskytnuté účastníkovi na základě uzavřené konkrétní účastnické smlouvy mezi T-Mobile Czech Republic a. s. a účastníkem, přičemž účastník je povinen přeúčtovanou peněžní částku partnerovi ve lhůtě splatnosti osmi dnů ode dne vystavení přeúčtovacího dokladu uhradit“*.

Žalobce zaslal žalovanému 1) „přeúčtovací doklady“ za období od 13. 11. 2007 do 12. 1. 2009, celkově na částku 3651 Kč, žalované 2) za období od 13. 1. 2009 do 12. 2. 2010, celkově na částku ve výši 3409,50 Kč, žalovanému 3) za období od 13. 4. 2007

do 12. 10. 2008, celkově na částku 2461 Kč, žalovanému 4) za období od 13. 6. 2008 do 12. 2. 2010, celkově na částku 15 653,18 Kč. Ani jeden z žalovaných však požadovanou částku neuhradil. Zástupce žalobce proto všem žalovaným zaslal dopis, ve kterém jim sdělil, jak vysokou částku dluží žalobci a upozornil je na skutečnost, že v případě, že tuto částku do pěti dnů od převzetí výzvy nezaplatí, uplatní žalobce nároky vůči nim soudní cestou.

Protože tak žalovaní neučinili, podal žalobce 28. 4. 2010, 29. 4. 2010 a 10. 5. 2010 žaloby u Okresního soudu v Přerově, ve kterých žádal, aby okresní soud vydal platební rozkazy na zaplacení výše specifikovaných částek s úroky z prodlení a úhradu nákladů.

Usneseními ze dne 25. 5. 2010, čj. 13 C 83/2010 - 12 a čj. 13 C 92/2010 - 13, a ze dne 1. 6. 2010, čj. 13 C 91/2010 - 13, zrušil okresní soud vydané platební rozkazy, všechna řízení zastavil a věci postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodněních uvedl, že podle nového právního názoru vyjádřeného v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2894/2008, je dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) i tehdy, jestliže osoba vykonávající komunikační činnost postoupila pohledávku vůči účastníku osobě, která komunikační činnost nevykonává. Při akceptaci tohoto stanoviska proto platí, že v posuzovaném případě změna osoby uvedené v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích v důsledku postoupení pohledávky osobou vykonávající komunikační činnost na žalobce (§524 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku) se na podstatě a charakteru sporu ničeho nemění. Na žalobce (postupníka) s právem na plnění (včetně příslušenství pohledávky a veškerých práv s ní spojených) přešly též povinnosti, jež má věřitel vůči dlužníkovi. Rozsah a obsah povinnosti dlužníka je stejný a nemění se nic ani na běhu promlčecí doby.

Okresní soud v usnesení ze dne 14. 6. 2010, čj. 15 C 132/2010 - 25, dospěl ke stejnému závěru, jako ve výše zmiňovaných rozhodnutích; taktéž zrušil vydaný platební rozkaz, zastavil řízení a věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu. Svou nepříslušnost však neodůvodnil s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu postoupením pohledávky, ale tím, že *„pokud se žalovaný ve smlouvě s žalobcem zavázal dodržovat Všeobecné podmínky společnosti T-Mobile Czech Republic a. s., trvání smlouvy mezi žalobcem a žalovaným je podmíněno platností rámcové smlouvy mezi žalobcem a společností T-Mobile Czech Republic a. s. a žalobce pouze přeúčtovává peněžní částky za poskytnuté telekomunikační služby - hovorné a SMS zprávy – vyúčtované společností T-Mobile žalovanému, soud vyvodil, že charakter žalobce z pohledu ust. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nemá vliv na pravomoc Českého telekomunikačního úřadu. Tyto závěry podporuje i ta skutečnost, že základem sporu je porušení povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích“*.

Se závěry okresního soudu týkajícími se příslušnosti k rozhodování ve všech čtyřech věcech však nesouhlasí Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“), který podal návrhy na rozhodnutí kompetenčního sporu podle zákona č. 131/2002 Sb. Namítá, že pravomoc Českého telekomunikačního úřadu dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je dána pouze v případě sporů mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, na základě návrhu

kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených výše citovaným zákonem nebo na jeho základě.

V nyní řešených případech není žalobce osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích; dle tohoto ustanovení jsou komunikačními činnostmi zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací a provozování přístrojů. Žalobce však žalované neposkytoval služby elektronických komunikací, nýbrž jí umožňoval využívat služby elektronických komunikací poskytované společností T-Mobile Czech Republic a. s. (jakožto osobou vykonávající komunikační činnost) za zvýhodněných obchodních podmínek. Účastnická smlouva byla uzavřena mezi žalobcem a společností T-Mobile Czech Republic a. s. V postavení účastníka služeb elektronických komunikací je tedy žalobce.

Podle názoru navrhovatele se nejedná ani o případ, kdy osoba vykonávající komunikační činnost, tedy společnost T-Mobile Czech Republic a. s., postoupila pohledávky za žalovanými žalobci. Jedná se proto o spor vyplývající ze soukromého vztahu vzniklého mezi žalobcem a žalovanými, k jehož rozhodování má pravomoc okresní soud.

Zvláštní senát o věci uvážil takto:

Postoupením pohledávky se zvláštní senát zabýval v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupný na www.nssoud.cz. Uvedl, že smluvní postoupení pohledávky, *cessio voluntaria* (poznamenává se výslovně, že zvláštní senát nezkoumal případ cese ze zákona nebo úředním výrokem, stejně tak nezjišťoval, zda tu jde nebo nejde o tzv. cesi fiduciární či inkasocesi, při níž se pohledávka převádí jen formálně, totiž proto, aby postupník pohledávku vymohl a převedl výtěžek postupiteli), je upraveno v § 524 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Předmětem postoupení není celý závazkový vztah (ale právě jen pohledávka, případně u dospělé pohledávky také nárok). Cesí nedochází k zániku dosavadního závazkového vztahu a ke vzniku závazku nového (nepostupuje se tedy „smlouva“ jako v některých jiných cizích řádech), ale závazek se mění v subjektech. Na místo dosavadního věřitele (postupitele) nastupuje osoba třetí (postupník). Na postupníka s pohledávkou přechází i její příslušenství a všechna práva s ní spojená. Dle § 524 občanského zákoníku ostatně nelze postoupit pohledávku, jejíž obsah by se změnou věřitele změnil.

Od 1. 7. 2010 je tento závěr zahrnut i přímo v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, který nově upravil, že „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku*“.

V nyní řešených věcech je proto nutné zkoumat, zda došlo mezi společností T-Mobile Czech Republic a. s. (dále jen T-Mobile) a žalobcem k postoupení pohledávky, či se

jednalo o jiný právní vztah. Žalobce se společností T-Mobile uzavřel rámcovou smlouvu, na jejímž základě umožnila společnost T-Mobile žalobci, aby jeho zaměstnanci mohli využívat k plnění svých pracovních úkolů a případně i pro svoji osobní potřebu SIM karty příslušející k účastnickým smlouvám, které mohl žalovaný uzavřít na podkladě rámcové smlouvy; nesmělo se však jednat o komerční činnost.

V inominátní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a žalovanými je v bodě IV. „Práva a povinnosti účastníků smlouvy“ odst. 3 uvedeno, že partner – tedy žalovaný, je povinen platit řádně a v termínu splatnosti společnosti T-Mobile vyúčtování za služby poskytované na základě uzavřených účastnických smluv se členy nebo spolupracujícími osobami partnera, s nimiž má partner sjednánu tuto smlouvu. Z toho vyplývá, že žalovaný sám platil společnosti platby za všechny účastníky, se kterými uzavřel smlouvu a kterým poskytl SIM karty, jak mu bylo umožněno v rámcové smlouvě. Teprve následně prostřednictvím přeúčtovacího dokladu požadoval konkrétní měsíční platbu od konkrétního účastníka. V nyní rozhodované věci je proto nutné striktně odlišovat vztah mezi společností T-Mobile a žalobcem, který vznikl na základě rámcové smlouvy, a naopak vztah mezi žalobcem a žalovanými.

Žalovaní neuzavírali smlouvu s poskytovatelem komunikační služby, ale s žalobcem, který byl následně oprávněn žádat měsíční úhrady za poskytnutou službu. Mezi žalobcem a žalovanými vznikl na základě smlouvy soukromoprávní vztah. Zvláštní senát se proto neztotožňuje se závěry okresního soudu, který ve svém usnesení tvrdil, že žalobce žádal po žalované zaplacení částky, která vznikla postoupením pohledávky společnosti T-Mobile. Jedná se proto o zcela odlišný případ, než který řešil Nejvyšší soud v usnesení ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2894/2008, či zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12. V obou těchto případech osoba vykonávající komunikační činnost postoupila konkrétní pohledávku, která vznikla mezi ní a účastníkem nebo uživatelem, na jiný subjekt. O tento případ se v nyní posuzované věci však nejedná; poskytovateli komunikační služby pohledávka nevznikla, protože platby řádně uhradil žalobce. V nyní řešené věci se proto jedná pouze o pohledávky mezi žalobcem a žalovanými.

Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda je nezávisle na společnosti T-Mobile naplněna osobní a věcná podmínka § 129 zákona o elektronických komunikacích pro to, aby ve věci rozhodoval Český telekomunikační úřad. Zvláštní senát po posouzení této otázky však uzavřel, že žalobce není osobou vykonávající komunikační činnost, protože je oprávněn poskytovat telefonní čísla a SIM karty pouze na základě rámcové smlouvy a podle podmínek v ní stanovených, konkrétní omezené skupině subjektů. Žalovaní nenaplňují definici účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Mezi žalobcem a žalovanými nevznikl také spor týkající se povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Český telekomunikační úřad proto není ani z tohoto důvodu příslušný k rozhodování ve věci.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního

soudu v Přerově ze dne 25. 5. 2010, čj. 13 C 83/2010 - 12 a čj. 13 C 92/2010 - 13, ze dne 14. 6. 2010, čj. 15 C 132/2010 - 25, a ze dne 1. 6. 2010, čj. 13 C 91/2010 - 13, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Přerově pokračovat v původních řízeních o podaných žalobách.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. prosince 2010

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu